ಚಪ್ಪಲಿ ಎಸೆದರಂತೆ. ಯಾರೂಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬೆಳಕಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಸೀದಿಯ ಕಿಟಕಿ, ಬಾಗಿಲುಗಳ ಗಾಜನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಲ್ಲೆಸೆದು ಪುಡಿಮಾಡಿದ್ದರು. ಮೌಲ್ವಿಯ ತಲೆಗೆ ಜಖಂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯಿಂದ ಬೆಂಕಿಯಾಟ. ಆರು ಜನ ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನು ಹಿಂದೂಗಳು ಇರಿದರು. ಎಂಟ್ಹತ್ತು ಹಿಂದೂಗಳನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬರ ಸ್ಥಿತಿ ತುಂಬಾ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿದೆ. ನಾನು ದಕ್ಷಿಣದವನು. ಈ ಊರಿನವನಲ್ಲ. ನನಗೊಂದು ಫರ್ನಿಚರ್ ಶಾಪ್ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.'

'ನಿಜವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನು? ಗಲಾಟೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದು ಯಾರು?'

'ನನಗೆ ಸೀಕ್ರೆಟ್ಟಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ನ್ಯೂಸು. ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಇಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಗಲಭೆ ಇಲ್ಲದ ಊರಾಗಿತ್ತು ಇದು. ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದಾಟ ಬಡಿದಾಟವಿಲ್ಲ. ಜನ ಕೂಡ ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿದ್ದರು. ಮಸೀದಿ ಮಸೀದಿಯ ಪಾಡಿಗೆ, ದೇವಸ್ಥಾನ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪಾಡಿಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎರಡು ವಾರಗಳಿಂದ ಒಬ್ಬ ಅಪರಿಚಿತ ಇಲ್ಲೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದರು. ಅವನು ಆಗಾಗ ಮಸೀದಿ, ದೇವಸ್ಥಾನಾಂತ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣಿಸದಂತೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತಾನಂತೆ. ಅವನು ಭಯೋತ್ಪಾದಕಾಂತ ಎಲ್ಲರ ಅನುಮಾನ. ಅವನೇನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಹೊಡೆದು ಹಾಕ್ತಾರೆ. ಎರಡೂ ಮತದವರು ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವನಿದ್ದ ಮನೆಯವರ ಸ್ಥಿತಿಯಂತು ನೋಡಿಯೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನಂತೆ. ಸರಿ ಸರಿ, ನಿಮಗೆ ಈಗ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು?'

ನಾನು ಏನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಢಮೌನವಿತ್ತು. ಬೈಕಿನ ಹೆಡ್‌ಲೈಟ್ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಿತು. ಇಂಜಿನ್ ಸ್ಟಾರ್ಟ್ ಆಯಿತು. ಆತ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದ.

'ಸರ್, ನಾನು ಹೇಳೋದನ್ನ ಹೇಳ್ದೆ. ಆ ಕಡೆ ಹೋಗದಿರೋದೆ ವಾಸಿ.'

ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಬೈಕ್ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಲಿಸಿತು. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂಟಿಯಾದೆ. ತಲೆ, ಮುಖ, ದೇಹದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬೆವರು ಕಿತ್ತು ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ರಸ್ತೆಯಿಂದ ದೂರವಾದೆ. ಬಯಲು ಮತ್ತು ಹೊಲದ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ಒಂದಡಿ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದೆ. ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಟಾರ್ಚ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಾಂಬು ಸಿಡಿಯುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದು ಸಿಡಿಮದ್ದಲ್ಲ. ದೇಗುಲದ ಎದುರಿನಿಂದಲೇ ಬಂದಿತ್ತು ಸಿಡಿಯುವ ಸದ್ದು. ಗೋಪಿನಾಥನ ಹಳೆಯ ಹೆಂಚಿನ ಮನೆ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹೆಂಚುಗಳು ಬೆಂಕಿಯ ತಾಪಕ್ಕೆ ಸಿಡಿದು ಚದುರುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು. ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಬದಲು ಗಲಭೆ, ಸಿಡಿಮದ್ದಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಬಾಂಬು, ಜೊತೆಗೆ ಹೆಂಚು ಸಿಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು.

ಹೇಗೋ ನಾನು ವಾಚನಾಲಯವನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಸೇತುವೆಯ ಆಚೆಗಿರುವುದು ಮಾವನ ಮನೆ. ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ಉರಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬ್ಯಾಗಿನಿಂದ ದೀಪ ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಅತ್ತೆ ಮತ್ತು ಸುಮಿತ್ರಾ ನನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರಬಹುದು. ಸುಂಕದ ಬದಿಯ ಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರೋ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುಶಃ ಅದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆಯಿರಬೇಕು. ಮತ್ತಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆ. ಎರಡಡಿ ಮುಂದೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರು ಐದಾರು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆಂದು. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಕಾಯುತ್ತಿರಬಹುದೇ? ಅಥವಾ ನನಗೆ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡಲು ಅತ್ತೆಯೇ ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಯಲು ಹೇಳಿರಬಹುದೆ?

ಯೋಚಿಸಲು ಸಮಯ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟಾರ್ಚ್ ದೀಪದ ಬೆಳಕು ನನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಸುವ ತೀವ್ರವಾದ ಬೆಳಕು. ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಮುಖವನ್ನು ಮರೆ ಮಾಡಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಕೂಗಿದರು.

'ಇದು ಅವನೇ ಕಣ್ರೋ.'

'ಯಾರು?'

'ಅದೇ ಅವನೇ... ಅವನೇ.'

ಆಕ್ರೋಶಗಳಿಗೆ ಸಾಮೂಹಿಕ ಧ್ವನಿ ಬೆರೆಯಿತು. ಬ್ಯಾಗನ್ನು ತೋಳಿಗೇರಿಸಿ ಬಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ತಿರುಗಿ ಓಡಿದೆ. ತೆಂಗಿನ ತೋಟದಿಂದ ಒಂದು ಒಳದಾರಿಯ ಮೂಲಕ ಕತ್ತಲೆಯತ್ತ ಸರಿದೆ. ಒಳದಾರಿಯಿಂದ ಒಳದಾರಿ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಾಟಿ ಓಡಿದೆ. ಒಂದು ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಟಾರ್ಚ್ ಬೆಳಕುಗಳು ಮತ್ತೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡೆ.

ಪುರಳಿಮಲೆ ಕೈಸನ್ನೆಮಾಡಿ ಕರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬೆಟ್ಟ ಹತ್ತಿದೆ. ಬೆಳದಿಂಗಳಿನ ಬೆಳಕಿತ್ತು.

ಅಧ್ಯಾಯ–18

ಬೆಟ್ಟ... ಕಾಡು... ರಾತ್ರಿ.

ಭಯ ಹುಟ್ಟಿಸಲು ಇನ್ನೇನೂ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುತ್ತಾಚ್ಚಿ ಬೆಟ್ಟದ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಿಹೋದ ನಾನು ಪುನಃ ಕದ್ದು ಓಡುವತ್ತ. ನೇರವಾಗಿ ಎದುರು ದಿಕ್ಕಿಗೆ. ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಪುನಃ ಕತ್ತಲೆಗೆ.

ಮಾವ ಹಂದಿಗಳನ್ನು, ಸಾರಂಗಗಳನ್ನು, ಜಿಂಕೆಗಳನ್ನು, ಸಿಂಕೋನಗಳನ್ನು ಗುಂಡುಹೊಡೆಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಡಿದು. ಈಗಲೂ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಕಾಣಿಸದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಡುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಬರುವ ಹುಲಿಗಳು ಓಡಾಡುವ ಕಾಡು. ಹುಲಿಯ ಮುಂದೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದರೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲ. ಅದು ಹಲ್ಲುಗಿಂಜುವುದನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕಂತೆ, ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿ ಬೀಳಲು.

ಓಟದ ಮೊದಲ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಭಯ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಕಳೆದಾಗ ಚಂದ್ರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. ನಾನಾಗ ಒಂದು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಏದುಸಿರನ್ನು ತಹಬಂದಿಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಬೆಳದಿಂಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕತ್ತಲೆಯ ಮೇಲ್ಪದರವನ್ನು ಸರಿಸಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೆಳಕ್ಕೆ ನೋಡಿದಾಗ ಆಗಲೂ ಬೆಂಕಿಯ ಜ್ವಾಲೆ ಕಂಡೆ. ಗೋಪಿನಾಥನ ಮನೆ ಈಗಲೂ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗಿರಲಾರದು. ಬೆಂಕಿ ಆರಿಸಲು ಫೈರ್ ಇಂಜಿನ್ ಕೂಡ ಬಂದಿರೋದಿಲ್ಲ. ಗದ್ದೆಯ ಬದುವಿನಿಂದ ಫೈರ್ ಇಂಜಿನ್ ಹೋಗಲಾರದು. ಅಷ್ಟು ಉದ್ದದ ಹೋಸ್ ಪೈಪ್ ಇರಲಾರದು.

ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಾಂಬ್ ಸ್ಫೋಟಿಸಿದ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಹುಶಃ ಅದು ಮಸೀದಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ದೇಗುಲವೆ? ಮಸೀದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಡಿದಿದ್ದರೆ ಭಾವನೆ ತಕ್ಷಣ ವ್ರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಸಂಘರ್ಷಗಳಿಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣು ಮೂಗುಗಳು ಬಂದುಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕೋಮುವಾದಿ ಸಂಘಟನೆಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಕಣ್ಣು, ಮೂಗು, ಹೃದಯಗಳು ಇರುವುದಾಗಿ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಕಾಡಿನಬೆಂಕಿ. ಆರಿಸಲಾಗದ ಕಾಡಿನ ಬೆಂಕಿ... ಹೊತ್ತಿಸಿದರೂ ಸುಡದ ಬೀಜವದು. ತೇವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಗುಡುಗಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಅಣಬೆಗಳಂತೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಂದು ದಿನ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಅದೇನೇ ಆಗಲಿ, ಹತ್ತಿದ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಇಳಿಯುವ ಯೋಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಪರಿಸರವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಿದಾಗ ಮರಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಡಿನ ಒಂದು ಬಿರುಕು ಕಂಡೆ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅಗಲವಾದ ರಸ್ತೆಯಂತೆ ಮರಗಳಿಲ್ಲದ ದಾರಿಕಾಣಿಸಿತು. ಬೃಹತ್ ಶಕ್ತಿಯ ವಿದ್ಯುತ್ ಲೈನನ್ನು ಒಯ್ಯಲು ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿದಿದ್ದಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬೃಹತ್ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದವು.

ನಡು ಕಡಲಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿದ ನಾವಿಕನಿಗೆ ಡಾಲ್ಫಿನ್ನುಗಳು ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆಂದು ಕೇಳಿರುವೆ. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕಂಬಗಳು ನನಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಬಲ್ಲವು.

ವಿದ್ಯುತ್ ಕಂಬಗಳ ಕೆಳಗೆ ಟಾರು ಹಾಕದ ಒಂದು ರಸ್ತೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳ, ವಿಷ ಜಂತುಗಳಿಗೆ ಹೆದರದೆ ಆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದೆ. ತಲಪುವಲ್ಲಿ ತಲುಪಲಿ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ನಡೆದೂ ನಡೆದು ಬೆಳಕಿನ ತೆಳ್ಳಗಿನ ರೇಷ್ಮೆ ದಾರಗಳು ಹರಿದುಬರುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಬಯಲನ್ನು ತಲುಪಿದೆ.

ಈ ಬಯಲು ನನಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತನವೆಂದು ತೋರಿತು. ಬಯಲಿನ ಮಧ್ಯದ ರಸ್ತೆಗೆ ಅಗಲ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದರೂ ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಟಾರು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಮಂಡಿ ನೋವು ಸ್ನಾಯು ನೋವುಗಳನ್ನು ಮರೆತು ವೇಗವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದೆ. ಒಂದು ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನ ಮುಂದೆ ಕಂಡಂತೆ ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ವಡತೆ ಹುಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಇಬ್ಬದಿಗೆ ಸರಿಸಿ ನಾನು ನಡೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಳರಸ್ತೆ ಈಗ ರಸ್ತೆಯಾಗಿದೆ. ಕಾಡುಹೂಗಳು, ಗಿಡಗಳು ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದ್ದ ನನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ನಾನು ಮರಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಲುಪಿಸಿದ್ದಾದರೂ ಯಾರು?

ಹತ್ತಡಿ ಸಂಕವನ್ನು ಎರಡು ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಿಯ ಬೇಲಿಯಿಂದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಸಂಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಯಲಿನ ಸಣ್ಣಗಿನ